

C.1. Jacob van Eyck

C.1.1.

Aen den Ed:

J. JACOB van EYCK.

Op het deftigh uyt-beelden van zijn Fluyten LUST-HOF.

Zieltjes, die 't gehoor verplicht,
Aan de galmen der Simbaalen.
Hoor van EYCK die lockt in 't Stight
Bosschen dicht vol Naghtegaalen,
Dien hy op het zoet geluit
Van zyn Klok en Orgel pypen
Lockt, dat hy ze schier zouw grypen.
Kroon, ay kroont zyn zoete Fluyt
Met gewyde lauwre kranssen,
Op het maatigh vingre danssen.
Konnen d'Eedle ooghen zien,
Dub'ble deuntjes zouw hy speelen
Op Euterpes lof toneelen:
Maar nu dat de Goôn verbiên,^{*)}
Ryst hy zienloos op de vloogh'len,
Als een Phenix van de vooghlen,
Hoogher alser imant magh;
Dub'ble Orpheus, zoo hy zagh.

Asselijn.

^{*)} ^ toevoeging op basis van de tweede druk (1654).

C.1.2.

Op de Doodt
 Vande Ed. en konstryken Jonker
 JACOB van EYK.
 Uitneemendt Musicy, en Directeur
 van de Klókwerken,
 tot UITRECHT. &c.
 Op den 26 Maert, 1657, in den Heer ontslaapen.
 — *Quo non praestantior alter,*
Aeere cière viros. —

Euterpe, hef nu an, op klók en fluiten,
 Met my gheen zeegheliedt; maar Lykghezank,
 Wiens rouwghalm zich in't Sticht niet laat besluiten,
 Maar door gansch Neêrlandt dreun met naaren klank.
 Uw Troetelkindt, bemaaghschap an de Ghrooten,
 Ghebooren uit den adeldom van't landt,
 Ghekoestert met het lekkerst van uw nooten
 En toonen, leidt nu van de Doodt vermant.
 Die handen die met konstelyke vingeren,
 Op klókklawier en pyp zo wis en snel,
 Deén 't keurighste oor, en kieschste brein verslingeren,
 Op haaren klepeldans en fluitenspel,
 Zyn styf en roereeloos. Die sneedighe ooren,
 Zo luisterghaauw in kunde van't gheluidt,
 Zyn doof, en krachteloos iet meêr te hooren:
 Die vrucht is heen, en al die vreughdt heeft uit.
 O bróssche staat en rykdom dezer weereldt!
 O wreede klaauw van't alverslindend ghrat!
 Gheen mensch, hoe mild met kunst óft ggunst bepeereldt,
 Die machtigh is uw schicht te schutten af.
 't keert al tót aard, waar uit het is ghesprooten,
 Behalven dat van boven oorsprong trekt.
 Treur dan o fluit en klók, truer Konstghenooten
 Om 't Edel lichaam, dat de zark bedekt;
 Maar troost u weêr met zo veel ghoude vruchten
 Daar't Lusthóf meê beplant is van dien Gheest,
 Dien Gheest, die nu veel gheur'gher zangghenuchten,
 Daer boven smaakt, dan hier ooit zyn gheweest:
 Dien Gheest, die maateloos nu lof en danken
 Zyn Schepper toezingt, en by d' Eng'len leeft,
 En leeven zal in Neêrlandt op zyn klanken,
 Zo lang'er mensch in Neêrlandt ooren heeft.

Lodewijk Meijer

C.1.3.**HELIKON IN ROUW'**

Over 't Afsterven van

Jonkr. JACOB van EYCK.

Gestorven den 26 van Lentemaand. 1657.

Gy Jubals kinderen, Amfions voesterlingen
 Bemidders vande konst van Maatgezang, en Fluyt,
 Wiens lieflijk, tooverzoet, zieltreckende geluyt
 Weet herten van metaal en klipp' en steen te dwingen:

Uyt last van 't negental der geestige Godinnen
 Soo staak uw' vreugd en spel en ooren-leckerny,
 Kleed Fluyt en Clavekoor en Klocken en Schalmey
 En Orgels inden rouw van buyten en van binnen.

Vraagtge wat ongeval is 't Hoff dan overkomen?
 Is Clio's hoofd onstelt, of is Thalia krank
 Van zoet vergift en koorts en schelmsche minnedranck
 Of is Euterpes Luyt geborsten, of genomen?

Neen, dat verlies waar kleyn, die scha was ligt te boeten
 Maer grooter is de ramp die al de Zusters drukt;
 De kunstige van EYCK, helaas! is ons ontruikt.
 Die brave vingeren en welgeleerde voeten.

Die Fluyt en Klocken zulken zoeten taal déen spreken
 Die aard en Hemel trok; en lokten yders oor
 Soo kragtig, dat de ziel haar zelve gans verloor;
 De druk en rouw van 't hert als water afgestrecken.

Nu is heel 't Hoff in rouw en treurt met keel en ving'ren
 De braav' Euterpe schreyt haar twee schoon' oogen uyt,
 't Weent al wat weenen kan, hier zietge Lier en Fluyt,
 Daar Cyther en Bandoor en Luyt en boeken sling'ren.

O Stichsche Orfeus! Eer en roem der Konstenaren!
 Wiens weega Oost noch West, noch tijd noch eeuw' en vand'
 Godvrugtigheyd en konst en deugt by een geplant,
 Hoe zelden vindmen die gehecht aan fluyt en snaren!

Hoe kriede straat en steeg wanneer g' in Mey en Lenten,
 Des avonts queelden op den toren van Sint Jan,
 Sa Juffers, kap en strik, en schoen en sluyer an,
 Vlieg na het Kerckhoff toe elk uyt sijn huys en tenten.

Of dat g' op hemelhoog en konstige gebouwen
 Als op een ander Sion zat, en loofde Godt,
 En Davids harp, nu lang versleten en verrot,
 Wist op metaal weer net en konstig uyt te houwen.

Nu zitge hooger als den Dom en spitste kruynen,
En ziet nu naakt en klaar 'tgeen 't scherpste oog noyt zag,
Daer't altijd juychen is, en spelen en gelach,
En stelt nu eeuwigh toon op d'Engelsche bazuynen.

Lambertus Sanderus

C.1.4.

GRAF-SCHRIFT

Van Eyk, van't braav' geslagt der Baxen, leyd hier onder;
God nam't hem in het oog, maar gaf't hem weer in't oor,
In mond en vingeren, en scherpheydt van gehoor:
In Fluyt en Klokken-spel een aller eeuwen wonder.

Lambertus Sanderus

C.2. Jacob van Noordt

C.2.1.

Op 't klokkespel van Mr. Jakob van Oort [sic]

O Jakob, die d'Ivoren fluit
Alleen niet streelt, bekranst met Palmen,
Maar in Gods Kerk het schel geluit
Van 't Orgel blaast met hooge galmen.
Gij blaakt mijn Geest met ziel-vermaak,
Wanneer gij van de Beurs haar toren,
Uw Klokke-spel, met hemel-smaak
Aan d'Amsteldamse Jeugd laat hooren.
Al d'Englen uit het hemel-pleijn,
Al d'overheldre Nachtegalen,
Die in 't vermaaklijk Tempe zijn,
In d'Amstel-linden komen dalen.
Gij maakt haar, door het zoet geluit
Van uwe Klokk' en Orgel-pijpen,
En uwe schelle Ivoren-fluit,
Zoo tam dat ijder haar zouw grijpen
Als of zij zaten in een droom.
Gij doet door uw zielzuivre snaren,
Die bruizende verwoeden stroom
Van 't Y en d'Amstel-vliet bedaren;
De Kooplie'n, op de rijke Beurs,
Die bleeke zorgen schier verstikken
Om 't goed, en harten vol getreurs
Kunt gij door uw gespeel verquikken,
Gelijk een jonge Lente-spruit
Verfrist word door een uchtent-regen;
O Jakob, roem van mijne Luit,
Den Hemel storte op u zijn zegen:
En geef dat gij nog menig jaar
Ons harten aan uw Lier moogt snoeren,
Tot u de blijde Hemel-schaar,
Daar David op zijn Harp speelt, voeren.

Joan Dullaart

C.3. Pieter de Vois

C.3.1.

Grafschrift in voor-raed voor M^r. Pieter de Vois

Dit 's blinde Pieters graf, die meer sagh sonder ooghen
 Dan and're twee door vier. Hy stond op geen medooghen,
 Oock voeghd' hem geen beklagh; sijn' onmacht was syn' macht,
 Syn ongeval syn' vreughd; hij leefde in syn' gedacht
 Dat door syn' handen sprack; hij sagh sich selfs van binnen,
 Dat weinighe gebeurt versien van alle sinnen.
 Van dat soet binnenste deeld' hij de Wereld mé
 Soo mild, soo vriendelick als hem den Hemel dé.
 Dat maectt' hem niet schat-rijck; hij bleef 'er oock niet arm van,
 ('Ten gaet niet altijd vast, een blind man is een arm man)
 Syn liefste Ryckdom was Kunst en gunst van soet volck,
 Dat synen lof verhief tot tuschen maen en wolck.
 Maer 'twas niet hoogh genoegh: waer 't meer verstands gegeven,
 'Thad sijnen held'ren naem ten Hemel toe gedreven.
 Dat hadd hy ruijm verdient in . . . en veertigh jaer,
 Met kostelick geluid van Pyp en Boogh en Snaer.
 Maer wat hij song of peep, hij kost nau ooren vinden
 Die syn door-wetenschapp begrepen of besinden,
 Besinden met verstand: soo voelden hij syn' lof
 Voor 'tmeerendeel misduydt, en selden meer als grof.
 Dat speet hem; en hy docht 'twas lang genoegh gestreden
 Om blinde liefhebbers te brengen tot de reden;
 En scheiden uijt het werck, en brack syn leven af,
 En leij syn' vingeren te rusten in dit Graf.
 Maer die die vingeren die wonderen de spreken,
 Die wel-getoonde ziel is uijt haer huijs gestreken,
 En hemelwaert gegaen: daer singht sij, soo sy song,
 Haers Scheppers hoogen lof, met nieuwe keel en tong,
 Daer werdt sij eerst verstaen, daer thoonts' in beter snaeren
 Hoe loff'lick hier beneen haer' Hallelujas waren.
 Nu sit de doove Wer'ld en schreidt haer selven blind
 Om 'tgeen sij noyt te deegh en nu te laet versint.
 En of sy 't niet verson, veel' siende kreup'le blinden
 Bij desen Blinden man doen 't haer te wel bevinden.
 Armoede maectt vernuft: Soo gaet het inder tyd,
 Men acht het goede niet, men zij het beste quijt.

9. May.[1651]

Constantijn Huygens

C.3.2.

Grafschrift van Mr. Pieter de Voix

De wereld was soo blind in blinde Pieters waerde,
Dats' hem nam voor gemeen gewasch van Hollandsch' aerde.
Dat speet hem, en hij stierf in 'tspijt, of oock daer af:
Soo raeckt d'een blinde door den anderen in 'tgraf.

[4 januari 1652]

Constantijn Huygens

C.3.3.

Op het graf van Mr Pieter de Vois, de Blinde

Lagh aller Meester hier soo doof niet als hij blind was,
Hij beter Orgelist van dat hij schier een kind was
Dan die m'er nu toe kiest, Hij sprongh wel uijt het Graf,
En joegh de brodders van sijn heerlijk Orgel af.

1 Jun. [1681]

Constantijn Huygens